

QUÈ EM MOU?

És important sistematitzar una mica les possibles motivacions per poder conèixer-se millor a un mateix i actuar d'una manera o altra més conscientment.

Conscientment i inconscient, com a persones que som, tenim unes motivacions que ens mouen a fer coses, o a deixar-les de fer, a viure d'una manera o d'una altra. L'ésser humà és contradictori per naturalesa i, com a tal, les seves motivacions són una barreja de sentiments i experiències que es poden verbalitzar i comunicar en certa manera, però que no es poden ni mesurar ni capturar. Però per això mateix, per formar part del nostre interior i ser motor de la nostra tasca diària, del nostre viure, les motivacions personals haurien de ser preses molt seriosament. Ignorar les meves motivacions o marginar-les és fer de la meua persona un vaixell a la deriva; confrontar-me a elles i treballar-les, educar-les, és el camí més llarg, però el més segur per a la veritable llibertat personal.

En l'àmbit de la cooperació i del voluntariat les motivacions també juguen un paper molt important. Si realment els diners no mouen el cooperant o voluntari, llavors què el mou? Està clar que no es pot generalitzar, ja que cada persona és un món i diferents motivacions poden ser igualment vàlides per realitzar una acció. No obstant això, tot i que les comparacions en aquest àmbit no tinguin raó de ser, sí és important sistematitzar una mica les possibles motivacions per poder conèixer-se millor a un mateix i actuar d'una manera o una altra més conscientment. En aquest sentit és in-

editorial

teressant l'agrupació de motivacions que proposa l'Incavol (Institut Català de Voluntariat), al parlar de cinc possibles grups motivacionals: (1) motivacions solidàries, amb la justícia social com a punt fort; (2) motivacions religioses, amb la caritat com a camí de fe; (3) motivacions afectives, prioritant els vincles i les relacions personals i institucionals; (4) motivacions vocacionals, que cerquen la satisfacció d'una inquietud personal; i (5) motivacions polítiques, que neixen de la responsabilitat ciutadana per transformar l'entorn.

Les motivacions que es donen en el voluntari i el cooperant experimenten variacions al llarg del temps. Així doncs, es podria parlar de (1) les motivacions inicials, (2) les motivacions d'adhesió i (3) les motivacions de continuïtat. Les motivacions inicials acostumen a ser més impulsives; les d'adhesió impliquen un cert rodatge en la tasca a realitzar i en la institució: el voluntari o cooperant gaudeix amb el que fa i s'identifica amb l'entitat; i les motivacions de continuïtat són les que possibiliten una vinculació a llarg termini en el compromís social i amb l'entitat, tot i les limitacions després d'haver viscut possiblement alguna experiència dolenta.

Què em mou a mi com a voluntari, cooperant, amic de "Clam per la Dignitat"? La resposta és personal i intransferible. El nostre desig és que ens ajudem a viure experiències de compromís de llarg abast i que la nostra amistat sigui un motiu per realitzar-lo.

El Consell

DÉU ÉS AMOR

L'amor verdader, l'"agapé", té el seu fonament en el descobriment de l'altre

La primera Encíclica del Papa Benet XVI va veure la llum a finals de gener de 2006 amb el títol "Deus Caritas Est" (Déu és amor) i versa sobre l'amor cristià. L'encíclica la divideix el Papa en dues parts: la primera part, més especulativa, reflexiona sobre l'amor de Déu amb nosaltres i la segona part, més concreta, tracta sobre com complir de manera eclesial el manament de l'amor al proïsme.

En la primera part el Papa subratlla l'abús que el terme "amor" sofreix en els nostres dies i urgeix a una recuperació del seu sentit més vertader i profund. En aquest sentit analitza els conceptes d'"eros" (amor entre home i dona), "philia" (amor d'amistat) i "agapé" (novetat de l'amor cristià), que podria entendre's, com tres esferes concèntriques que engloben el terme amor. L'amor autèntic i vertader és aquell que acaba sent "agapé", l'esfera més gran, el qual ni menysprea ni anul·la a l'"eros" o la "philia", sinó que els posa al seu lloc. Un "eros" (un amor més indeterminat i en recerca, un amor més egoista) que no es purifica i madura, no creix com amor, per tant no arribarà a experimentar l'amor vertader, l'"agapé", que en el descobriment de l'altre té el seu fonament. Aquest amor vertader, que anhela exclusivitat i eternitat, consisteix a ocupar-se i preocupar-se per l'altre; el bé de la persona estimada és el criteri d'actuació del que veritablement estima, per sobre de qualsevol renúncia o sacrifici. D'alguna manera es pot parlar també de l'amor de Déu com a "eros" i "agapé", ja que l'amor de Déu és gratuïtat com a "eros", perdó com a "agapé".

pensaments

En la segona part, el Papa en abordar l'exercici de l'amor per part de l'Església com "comunitat d'amor" mitjançant la "caritas", recorda que l'exercici de la caritat ("diakonia"), junt amb l'administració dels Sagraments ("leiturgia") i l'anunci de la Paraula ("kerygma-martyria"), és un àmbit irrenunciable en l'ésser de l'Església. La caritat no es contraposa ni es contradia amb la justícia, sinó que es complementa. La justícia, que és l'objecte principal de la política i l'Estat, consisteix a lluitar per un ordre social just. La fe, per la seva part, pot i ha d'aportar a la justícia una raó més purificada argumentant des del dret natural, és a dir, a partir del que és conforme a la naturalesa de tot ser humà. Fins i tot suposant que hi hagués un Estat totalment just, la caritat escapa a la tutela de l'Estat, si aquest respecta el principi de subsidiarietat i no ho vol regular i dominar tot. La caritat, el servei de l'amor, implica una entranyable atenció personal allà on es trobin el sofriment i la solitud, realitats intrínseques a la condició humana.

El perfil específic de l'activitat caritativa de l'Església enclou com a mínim tres condicions bàsiques: (1) és una resposta professional i humana a una necessitat immediata en una determinada situació; (2) és independent de partits i ideologies i (3) no ha de ser un mitjà de proselitisme, ja que l'amor és gratuït. En síntesi, "l'actuació pràctica resulta insuficient si en ella no es pot percebre l'amor per l'home, un amor que s'alimenta amb la trobada amb Crist." (n. 34)

Édison Fañanás Lanau

„SOSTRE“*:

TRETZE ANYS ACOLLINT

En sentir-nos reconeguts

mútuament creixem com a persones

Pensant en escriure la meva experiència al „Sostre“ em sorgien diverses paraules: realitat desconeguda, amistat, companyia, humanitat...

Us he de dir que ja fa temps que volto pel „Sostre“, des dels inicis, ara ja fa 13 anys. Al principi, la gent que dormia al carrer era per a mi una realitat desconeguda, com per a quasi tothom. També us he de confessar que em feia una mica de respecte per no dir por, acostar-me a aquella gent i parlar-hi.

Al obrir el Centre me'n vaig adonar que eren persones com nosaltres, com tothom. Persones que tenien, com tots tenim, necessitat dels altres: necessitat de sentir-se identificats, escoltats, acollits, reconeguts.

Fins llavors, mai m'havia adonat com la meva relació amb els altres em conforma, m'identifica, em fa ser jo. Si jo no tingués els altres, qui seria? El mateix passa amb ells. Però, per a ells, els altres són gent que els rebutja, gent que no els mira, per als qui no són ningú. Hi ha algú per al qual jo, que dormo al carrer, sigui algú a tenir en compte?

Quan algú entra al „Sostre“ intentem que se senti escoltat, acollit, valorat i això fa que la relació amb tu mateix canviï, les actituds canviïn i, mica en mica, fa que tot sigui diferent. Però no tant sols per a ells, els transeünts, els sense sostre, sinó també per a mi, com a voluntària.

La meva vida també queda humanitza-

experiències

da amb la seva amistat. En la relació que s'estableix deixen de ser „ningú“ per a ser algú per a mi i per a tots els qui ens hi relacionem. Amb ells, la meva percepció de la realitat s'eixampla. En escoltar-los, entren a formar part de la meva vida i jo de la seva. En acollir-los obro el meu cor a una realitat de patiment que augmenta el „meu gruix d'humanitat“. En sentir-nos reconeguts mútuament creixem com a persones.

No he d'amagar les dificultats, els mals de panxa quan les relacions no van bé i no sempre són fàcils però, malgrat tot, estic contenta que formin part de la meva vida. Gent que fa camí amb mi, cada u a la seva manera i així, enriquint-nos mútuament, construïm un món una mica més humà, una mica més com pensem que ha de ser, sense exclusions, divers, cada u en la situació que li ha tocat viure però junts, tenint-nos en compte els uns als altres.

Glòria Andrés

* „Sostre“ és una experiència d'acollida a gent que no té sostre i que funciona al cor de la Barceloneta des de fa més de tretze anys. Això només és possible gràcies a la xarxa de voluntaris que fan el sopar o bé dormen amb els quatre transeünts al petit piset d'acollida que està al costat de la parròquia de la Barceloneta. També es compta amb l'ajut de professionals. Des de „Clam per la Dignitat“ ens agradaria fer un cop de mà a aquesta iniciativa formant part de la xarxa de voluntariat. Algun dels nostres ja està implicat; qui s'anima? (més informació a „comunicacions“)

comunicacions

- Per a interessats en el voluntariat de „Sostre“ posar-se en contacte amb Javi Laguno (jlaguno@yahoo.es).
- Hem rebut notícies del nostre amic Rabelani, qui té una beca d'estudis de “Clam per la Dignitat”.
- Notícies des de la parròquia de Sudàfrica: (1) La parròquia de Makhado, amb el P. André Stephan msc al seu capdavant, ha realitzat una “Escola d'evangelització” amb 42 participants que valoren molt positivament (2) La Superiora de les monges Carmelites índies que viuen i desenvolupen la seva missió educativa i pastoral en la parròquia de Makhado al costat del rector P. André Stephan msc ha estat de visita en la parròquia. La titularitat de l'escola per a nois i noies discapacitats psíquics de Madombidzha (l'escola del projecte “MaS”) queda sota la responsabilitat de les monges Carmelites (3) Els nostres amics Laia i Jordi, que en l'actualitat està vivint a Johannesburg, s'han posat en contacte amb la comunitat de Makhado per visitar-los.
- El passat 31 de març es va celebrar en la Parròquia dels Josepets de Barcelona la ja tradicional “Sopar de la Fam”. Aquesta vegada, a més de “Clam per la Dignitat”, es va presentar la feina que l'ONG “Aasara” du a terme a Mumbai (Índia). La recaptació per al projecte “MaS” de Sudàfrica va ascendir a 210 Euros. Gràcies a tots!
- El passat 9 d'abril es va celebrar una reunió ordinària de tots els socis de “Claim for Dignity e.V.” a casa dels Schlieps a Aich/Aichtal (Alemanya). Se'ns ofereix la possibilitat d'organitzar un concert benèfic a Stuttgart amb una pianista japonesa, però rebutgem l'oferta després de valorar-la. La pròxima trobada està prevista per al 30 de juliol a Guggenhausen (a casa d'Annette i Andreas Simon).
- Annette i Andreas Simon, membres de “Claim for Dignity e.V.”, tenen previst estar un any a Kirgistan en tasques de cooperació i desenvolupament a partir d'octubre de 2006.
- Rebem periòdicament a “Claim for Dignity e.V.” sol·licitud de joves alemanys que s'ofereixen per passar una temporada com a cooperants a Sudàfrica. Agraïm aquests oferiments i desitgem que algun pugui ser portat a la pràctica.
- El passat 14 de maig es va celebrar una reunió ordinària del Consell de “Clam per la Dignitat” a casa de l'Irma a Barcelona. Es revisa el “Sopar de la Fam” i es comenta l'actualitat de “Sostre” i de Sudàfrica principalment. La pròxima reunió es farà el diumenge 27 d'agost. Ens agradaria que aquell dia també fos un motiu de trobada i convivència per als socis i amics de “Clam per la Dignitat”.
- Sense presses, però des de “Clam per la Dignitat” i “Claim for Dignity e.V.” volem donar un impuls a la nostra imatge corporativa. En aquest sentit Ralf, el nostre administrador de web, està intentant renovar la pàgina web i està treballant amb un possible nou logo. S'admeten suggeriments!
- Per circumstàncies desconegudes el fòrum de la nostra pàgina web ha quedat inactiu temporalment. Demanem disculpes per les molèsties que hagi pogut causar i esperem tenir el fòrum de nou operatiu l'abans possible.
- Us recordem que el butlletí “CexDe” és de tots i ho fem entre tots. Si teniu algun article per publicar o algun suggeriment, si us plau digueu-nos-ho: clamdignitat@clamdignitat.org.

Edita Clam per la Dignitat

Dipòsit legal: B-21.860-2004

C/ Major 49

E - 08960 Sant Just Desvern Barcelona

Tel: (+34) 932 172 112

Fax: (+34) 933 684 336

Registre Assoc. Generalitat:

Núm. 27.209, sec. 1a de Barcelona

NIF: G-63.112.189

C/c: 3025-0004-33-1433212631

clamdignitat@clamdignitat.org

www.clamdignitat.org

claimfordignity@claimfordignity.org

www.claimfordignity.org

Claim for Dignity e.V.

eingetragener gemeinnütziger Verein

Konrad-Adenauer-Str. 50/42

D - 72072 Tübingen

Tel. u. Fax. (+49) 7071 / 94 24 03

Kontonummer 7354948

KSK Esslingen BLZ 61150020

Vereinsregister Nr. 1458

Amtsgericht Tübingen